

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 749/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 41 Cob/377/2014-166 zo dňa 18.12.2014, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 64 Cb 150/2013-138 porušené bolo.

2. Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici, Okresného súdu v Banskej Bystrici bolo porušené základné právo sťažovateľa, podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.12.2014, sp. zn.: 41 Cob/377/2014-166 a rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 04. 2014, sp. zn.: 64 Cb 150/2013-138.

3. Postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici, Okresného súdu v Banskej Bystrici boli porušené základné práva sťažovateľa, podľa čl. 1, čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, a to rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.12.2014, sp. zn.: 41 Cob/377/2014-166 a rozsudkom Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 04. 2014, sp. zn.: 64 Cb 150/2013-138.

4. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 18.12.2014, sp. zn.: 41 Cob/377/2014-166 a rozsudok Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25. 04. 2014, sp. zn.: 64 Cb 150/2013-138 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Banská Bystrica na nové rozhodnutie.

5. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa úvahy Ústavného súdu Slovenskej republiky.

6. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Banskej Bystrici povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu sťažovateľa: JUDr. Marián Ševčík, CSc., advokát, Nezábudková 22, 821 01 Bratislava.*“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka bola ako žalobkyňa účastníčkou konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 64 Cb 150/2013, v ktorom sa proti spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“), žalobou doručenou okresnému súdu 11. apríla 2013 domáhala zaplata sumy 5 429,92 € s úrokom 5,75 % ročne od podania žaloby do zaplata z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo za obdobie od 1. januára 2010 do 30. júna 2010. Svoju žalobu odôvodnila tým, že so žalovaným (ako nájomcom) uzatvorila ako podnájomníčka zmluvu č. 1/2006/INT z 21. apríla 2006, ktorej predmetom bol nebytový priestor o výmere 102,96 m² na prízemí na [REDAKOVANÉ], v dome súp. č. [REDAKOVANÉ], na pozemku parc. č. [REDAKOVANÉ], na [REDAKOVANÉ] pre k. ú. [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nebytový priestor“), na účely prevádzkovania baru [REDAKOVANÉ]. Žalovaný bol nájomcom nehnuteľnosti, ktorú bol oprávnený užívať a ďalej so súhlasom prenajímateľa prenajímať naposledy na základe zmluvy č. 32/2008/322 z 18. novembra 2008. Po tom, čo mestská časť Bratislava-Staré Mesto (ako prenajímateľ) listom z 1. októbra 2009 vyzvala sťažovateľku, aby nebytový priestor vypratala, s odôvodnením, že ho užíva bez právneho dôvodu, sťažovateľka zistila na právnom oddelení mestskej časti Bratislava-Staré Mesto, že žalovaný dostal zo zmluvy o nájme výpoveď pre neplatenie nájomného a jeho nájom zanikol k 7. augustu 2009. Listom z 19. novembra 2009 požiadala žalovaného, aby jej vydal finančné plnenia, ktoré od nej prijal ako nájomné za obdobie od 7. augusta 2009. Žalovaný sťažovateľke v odpovedi na list uviedol, že jeho nájomný vzťah trvá, nebytové priestory dal sťažovateľke do podnájmu na základe súhlasu obsiahnutého priamo v jeho nájomnej zmluve, sťažovateľka priestory užíva, a preto je povinná platiť žalovanému dojednanú odplatu. Sťažovateľka a žalovaný uzatvorili 30. júna 2010 dohodu o skončení zmluvy o podnájme. Obdobne sa žalovaný vyjadril aj k žalobe sťažovateľky v konaní pred okresným súdom pod sp. zn. 64 Cb 150/2013 a ďalej uviedol, že medzičasom uznesením okresného súdu sp. zn. 1 R 3/2012 z 2. júla 2010 bolo začaté voči žalovanému reštrukturalizačné

konanie, uznesením okresného súdu sp. zn. 1 R 3/2012 zo 17. júla 2012 bola reštrukturalizácia povolená, uznesením okresného súdu sp. zn. 1 R 3/2012 z 21. januára 2013 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalovaného, a keďže do tohto reštrukturalizačného konania si sťažovateľka pohľadávku neprihlásila, jej právo vymáhať ju zaniklo.

Okresný súd nariadil pojednávanie vo veci na 25. apríl 2014. Tohto pojednávania sa nezúčastnila sťažovateľka ani jej právny zástupca napriek tomu, že predvolanie bolo právnomu zástupcovi sťažovateľky doručené 17. marca 2014. Listom zo 17. apríla 2014 právny zástupca sťažovateľky ospravedlnil svoju neúčasť aj neúčasť sťažovateľky na pojednávaní a žiadal o jeho odročenie z dôvodu, že sťažovateľka bola prepustená 15. apríla 2014 z nemocnice a jej zdravotný stav nedovoľuje účasť na pojednávaní (prepúšťacia správa z 15. apríla 2014 bola okresnému súdu predložená). Okresný súd vyzval elektronicky právneho zástupcu sťažovateľky, aby predložil lekársku správu, z ktorej vyplynie, že zdravotný stav sťažovateľky skutočne nedovoľuje jej účasť na pojednávaní 25. apríla 2014, právny zástupca sťažovateľky tak do termínu pojednávania neurobil.

Okresný súd preto vykonal pojednávanie 25. apríla 2014 v neprítomnosti sťažovateľky a jej právneho zástupcu a vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014 tak, že žalobu zamietol a sťažovateľku zaviazal nahradiť žalovanému trovy konania 397,40 €. Rozhodnutie odôvodnil tým, že z obsahu spisu bolo preukázané, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 R 3/2012 z 21. januára 2013 zverejneným v Obchodnom vestníku 28. januára 2013 bol potvrdený reštrukturalizačný plán žalovaného, predmetom konania je pohľadávka, ktorá vznikla ešte prv, než sa tak stalo (bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1. januára 2010 do 30. júna 2010), do reštrukturalizácie prihlásená nebola a s poukazom na § 120 ods. 1 a § 155 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) právo sťažovateľky vymáhať pohľadávku zaniklo uverejnením uznesenia o potvrdení plánu reštrukturalizácie žalovaného v Obchodnom vestníku.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014, ktorým rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľka sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014 a rozsudkom krajského súdu č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 odôvodnila tým, že krajský súd sa „nevysporiadal s rozpormi nachádzajúcimi sa v spise a riadne nezistil skutkový stav. Rovnako sa nezaoberal odporcovým konaním v rozpore s dobrými mravmi pred začatím ako aj počas celého konania na okresnom súde. Konanie odporcu predstavuje úmyselné zavádzanie skutočností voči sťažovateľovi ako aj voči súdu a predstavuje hrubé porušovanie dobrých mravov, dôsledkom čoho bolo bezdôvodné obohatenie odporcu na majetku sťažovateľa vo výške 5 429,92 Eur s príslušenstvom. Sťažovateľ bol sústavne úmyselne uvádzaný vyjadreniami odporcu do omylu.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia týchto práv jednak rozsudkom okresného súdu č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014 a jednak krajského súdu č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014.

Ústavný súd sa zaoberal najprv tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu č. k. 64 Cb 150/2013-138 z 25. apríla 2014.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda

nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci ústavný súd skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľky, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej základných práv týmto rozhodnutím krajského súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Krajský súd ako súd odvolací vo veci o podanom odvolaní sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014. Krajský súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľky bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Ústavný súd preto podľa § 25 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tej časti pre nedostatok právomoci.

Odišná je situácia vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014. Na prerokovanie tejto časti sťažnosti sťažovateľky je právomoc ústavného súdu daná, avšak sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo

procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Sťažovateľka porušenie označených základných práv rozsudkom krajského súdu č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 odôvodňuje úplne všeobecne, keď uviedla iba to, že krajský súd sa nevysporiadal s rozpormi nachádzajúcimi sa v spise (neuviedla však akými konkrétne), riadne nezistil skutkový stav (neuviedla však v čom) a neposudzoval konanie žalovaného z hľadiska jeho súladu s dobrými mravmi, hoci podľa presvedčenia sťažovateľky konanie žalovaného predstavuje hrubé porušovanie dobrých mravov.

Krajský súd rozsudok č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 odôvodnil takto:

«Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že navrhovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu dňa 11. 4. 2013 domáhal voči odporcovi zaplata sumy 5.429,92 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia na základe Zmluvy č. 1/2006/INT zo dňa 21. 4. 2006, ktorú uzavrel navrhovateľ s odporcom. Odporca bol v zmysle uvedenej zmluvy nájomcom v zmluve vyšpecifikovanej nehnuteľnosti, ktorú bol oprávnený užívať a ďalej so súhlasom prenajímateľa prenajímať. Listom z 1. 10. 1999 Mestská časť Bratislava – Staré Mesto vyzvala navrhovateľa na vypratanie predmetného nebytového priestoru, nakoľko podľa ich tvrdenia užíval navrhovateľ nebytový priestor bez právneho dôvodu. Na základe tohto listu kontaktoval navrhovateľ odporcu listom z 19. 11. 2009, ktorým ho požiadal o vydanie bezdôvodného obohatenia v podobe uhradeného nájomného. Výšku bezdôvodného obohatenia si uplatnil sa obdobie od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010 v sume 5.429,92 eur.

Podľa ust. § 113 ods. 1 zák. č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKR“) ak súd zistí, že návrh na povolenie reštrukturalizácie spĺňa zákonom predpísané náležitosti, najneskôr do 15 dní od doručenia návrhu rozhodne o začatí reštrukturalizačného konania. Inak návrh na povolenie

reštrukturalizácie v rovnakej lehote uznesením odmietne; uznesenie súd doručí navrhovateľovi.

Podľa ust. § 116 ods. 1 ZKR ak sú splnené predpoklady, aby súd povolil reštrukturalizáciu, súd najneskôr do 30 dní od začatia reštrukturalizačného konania uznesením rozhodne o povolení reštrukturalizácie. Inak reštrukturalizačné konanie v rovnakej lehote uznesením zastaví.

Podľa § 118 ods. 1 ZKR povolením reštrukturalizácie sa začína reštrukturalizácia. Reštrukturalizácia sa považuje za povolenú zverejnením uznesenia o povolení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku.

Podľa § 120 ods. 1 ZKR ak tento zákon neustanovuje inak, právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí spôsobom ustanoveným týmto zákonom prihlásili svoje pohľadávky. Ak sa tieto nároky v reštrukturalizácii riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

Podľa § 120 ods. 2 ZKR pohľadávky, ktoré vznikli voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania, pracovnoprávne nároky, na ktoré nárok vznikol za obdobie kalendárneho mesiaca, v ktorom došlo k začatiu reštrukturalizačného konania, odmena správcu a nepeňažné pohľadávky sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou (ďalej len „prednostné pohľadávky“). Na prednostné pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu, ibaže s tým ich veritelia súhlasia.

Podľa § 132 ods. 1 ZKR reštrukturalizačný plán (ďalej len „plán“) je listina upravujúca vznik, zmenu alebo zánik práv a záväzkov osôb v nej uvedených (ďalej len „účastník plánu“), ako aj rozsah a spôsob uspokojenia tých účastníkov plánu, ktorí sú veriteľmi prihlásených pohľadávok, prípadne akcionármi dlžníka. Po potvrdení plánu súdom je plán záväzný pre všetkých účastníkov plánu.

Podľa § 153 ods. 1 ZKR ak nie sú dôvody na zamietnutie plánu, súd do 15 dní od doručenia návrhu na potvrdenie plánu predložený plán uznesením potvrdí; prílohu uznesenia tvorí plán potvrdený súdom. V uznesení o potvrdení plánu súd rozhodne aj

o skončení reštrukturalizácie. Uznesenie súd bezodkladne zverejní v Obchodnom vestníku. Plán potvrdený súdom sa nezverejňuje; to sa nevzťahuje na ustanovenia o novom úvere.

Podľa § 155 ods. 2 ZKR zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.

Preskúmaním veci dospel odvolací súd k záveru, že okresný súd správne rozhodol, keď návrh navrhovateľa zamietol z dôvodu, že pohľadávka navrhovateľa vznikla za obdobie pred začatím reštrukturalizačného konania na odporcu, a to titulom bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010, keď Okresný súd Banská Bystrica uznesením č. k. 1 R/3/2012 zo dňa 2. 7. 2012 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 131/2012 deň vydania 10.7.2012, začal reštrukturalizačné konanie voči odporcovi. Zároveň bolo preukázané, že uznesením č. k. 1 R/3/2012 zo dňa 21. 1. 2013 zverejneným v Obchodnom vestníku č. 19/2013 deň vydania 28. 1. 2013, súd potvrdil reštrukturalizačný plán prijatý schvaľovacou schôdzou dňa 31. 12. 2012 a ukončil reštrukturalizáciu dlžníka – odporcu. Podľa vyššie cit. ustanovenia § 120 ods. 1 ZKR právo uplatňovať svoje nároky počas reštrukturalizácie majú len veritelia, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky s tým, že ak sa tieto nároky reštrukturalizácie riadne a včas neuplatnia prihláškou, právo vymáhať tieto nároky voči dlžníkovi v prípade potvrdenia reštrukturalizačného plánu súdom zaniká.

Veriteľ môže uplatňovať svoje právo v reštrukturalizácii len ak si prihlási pohľadávku formou prihlášky riadne a včas. Právnym dôsledkom neuplatnenia pohľadávky je zánik nároku. Veriteľovi nezaniká právo, ale len nárok, teda možnosť vymáhať si pohľadávku voči dlžníkovi. K zániku nároku dochádza momentom zverejnenia uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku (§ 155). Účinky potvrdenia plánu nastávajú zverejnením uznesenia súdu o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku. Potvrdenie plánu súdom spôsobuje zánik vymáhateľnosti tých pohľadávok, ktoré si veritelia neprihlásili riadne a včas. Zánik vymáhateľnosti znamená nemožnosť vymáhať pohľadávky na súde alebo inom oprávnenom orgáne.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že tým, že pohľadávka navrhovateľa vznikla ešte pred začatím reštrukturalizačného konania na odporcu, bol navrhovateľ povinný si predmetnú pohľadávku voči odporcovi do reštrukturalizačného konania v súlade s ust. § 120 ods. 1 ZKR prihlásiť a tým, že si ju navrhovateľ neprihlásil, potvrdením reštrukturalizačného plánu súdom navrhovateľovi zaniklo právo vymáhať si svoju pohľadávku voči odporcovi v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica č. k. 64Cb/150/2013, ktoré začalo v zmysle § 82 ods. 1 O. s. p. dôjdením návrhu na súd, teda dňa 11.4. 2013, t. j. po skončení reštrukturalizácie odporcu.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne. Dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré boli v konaní nastolené. Krajský súd reagoval najmä na všetky pre vec podstatné argumenty sťažovateľky. Ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, hlavným dôvodom, pre ktorý ob stojí zamietnutie žaloby sťažovateľky okresným súdom, bola skutočnosť, že sťažovateľka si neuplatnila svoju pohľadávku v reštrukturalizácii žalovaného. Krajský súd jasne, zrozumiteľne a s potrebným odôvodnením vysvetlil, prečo v danej situácii žaloba sťažovateľky nemohla uspieť.

Odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu petitu, ktorým je v konaní o sťažnosti viazaný, preskúmal sťažnosť ďalej z hľadiska sťažovateľkou tvrdeného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ku ktorému malo dôjsť tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu sťažovateľky nevyhovел a rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať iba také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe uvedených právnych názorov ústavný súd preskúmal postup krajského súdu v odvolacom konaní a jeho rozsudok č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014, ktorým bol ako vecne správny potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Krajský súd sa v namietanom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal so všetkými odvolacími dôvodmi sťažovateľky, s ktorými sa nestotožnil, a preto jej odvolaniu nevyhoviel a rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Ústavný súd nezistil ani žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu, t. j. taký, ktorý by nemal oporu v zákone.

Krajský svoje rozhodnutie založil na sťažovateľkou nespochybňovanom skutkovom závere, podľa ktorého si sťažovateľka žalovanú pohľadávku neuplatnila v reštrukturalizácii žalovaného. To, či sťažovateľka o reštrukturalizačnom konaní na žalovaného vedela alebo nie, je pre vec nevýznamné, pretože, ako to zistili i všeobecné sudy, rozhodnutia vydané v reštrukturalizačnom konaní boli riadne zverejnené v Obchodnom vestníku. Rovnako nevýznamné z hľadiska dôvodu zamietnutia žaloby je i tvrdenie sťažovateľky o tom, že žalovaný jej začatie a priebeh reštrukturalizačného konania osobitne neoznámil a túto skutočnosťou pred ňou zatajoval.

Po právnej stránke založil krajský súd svoje rozhodnutie na ustanovení § 155 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku zaniká právo veriteľov, ktorí riadne a včas podľa tohto zákona neprihlásili svoje pohľadávky, vymáhať tieto pohľadávky voči dlžníkovi, ako aj riadne a včas neprihlásené zabezpečovacie práva vzťahujúce sa na majetok dlžníka; to platí rovnako aj pre podmienené pohľadávky, ktoré mali byť uplatnené prihláškou.

Toto ustanovenie s ohľadom na jeho zmysel a účel nepripúšťa iný výklad než ten, ktorý mu pripísal krajský súd. Právne názory odvolacieho súdu vyjadrené v rozsudku č. k. 41 Cob 377/2014-166 z 18. decembra 2014 ani podľa názoru ústavného súdu nevybočujú z medzí pravidiel ústavne konformnej aplikácie ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii (citovaných v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) upravujúcich následky zverejnenia uznesenia o potvrdení reštrukturalizačného plánu súdom.

Za tejto situácie sú už bez právneho významu ďalšie argumenty sťažovateľky uvedené v jej sťažnosti.

Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte postupu okresného súdu, ktorý vykonal pojednávanie vo veci sťažovateľky v jej neprítomnosti, ústavný súd uvádza, že týmto postupom okresného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúceho podmienky vykonania pojednávania v neprítomnosti účastníka konania, a to z dôvodu, že sťažovateľka nepreukázala existenciu vážneho dôvodu pre odročenie pojednávania, ktorý Občiansky súdny poriadok vyžaduje (§ 101 ods. 2 a § 119 ods. 3). Napokon ani samotná sťažovateľka v sťažnosti ústavnému súdu netvrdila opak.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným postupom a rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala reálnu možnosť vyslovenia ich porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2015